

LA CÀMERA

Un relat de: [E. VILADOMS](#)

—Es pot saber a què vénen tantes presses? Gairebé se m'entravessa el dinar.

—En Martí m'ha dit que seria a la Font de Baix i que, si hi passava abans d'anar a la fàbrica, tindria una sorpresa.

—Mira que n'estàs d'aquest teu Martí, Elvira! Si et manés tirar-te daltabaix del pont, també ho faries.

—Això, mai no m'ho demanaria. No rondinis tant, Rosa, i afanyat que no tenim gaire estona. Vés a saber on aniries tu, si el teu músic et cridés.

—Ui el músic, qui sap on para! Només perquè em va treure a ballar els quarts... No em faig les pagues de re, en deu tenir una a cada envelat.

Agafades de bracet i enriolades, les dues germanes apressen el pas.

A la que són a les envistes de la font, en Martí les surt a rebre amb un somriure als llavis i un estoig de cuir a les mans. Amb compte n'extreu la "sorpresa": una càmera nova de trinca. Desplega la manxa i colla l'aparell damunt el tres-peus que ja té encarat al pedrís i a la filera de pins que els faran de decorat.

—No m'ho havies dit que ens faria un retrat.

—Jo tampoc ho sabia. Va no facis morros, Rosa, que sortiràs malament.

—Ja pots comptar com quedarem, sense arreglar i amb la bata de la fàbrica.

—Vinga, mosses, seieu i feu-me lloc que he de venir corrents abans no es dispari.

El fotògraf no només té temps de seure al pedrís al costat de l'Elvira, sinó que encara pot posar-s'hi amb una cama sobre l'altra, imitant el gest d'ella. La Rosa esbossa un lleu somriure que dura el temps just d'obrir-se i tancar-se l'obturador.

La sirena de la fàbrica crida a la feina.

Dos breus i castos petons de comiat i les dues noies arrenquen a córrer, tot i que no són gaire lluny del Vapor.

—Almenys ens hauríem pogut treure la bata.